

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, septemb. 11. 1870. 37. szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva

Fájdalmas hangok

Napoleon császár szomoru sorsa felett.

Napoleon császár hires ű felsége!
Kinek vagyon drága nyalka felesége:
Hát csakugyan szépen hurokra kerüle —
Róka praktikája pompásan felsüle.

Pedig ű felsége hogy köpte a markát,
A mig nyomorgatta Umbriát és Márkát,
Még öt-hat héttel is ezelőtt azt hivé:
Hogy Berlint czakompakk ű teszi semmivé.

Hej pedig űkeme rettentő vén róka!
Nem hiába hever fején a paróka,
Még is hogy megadta magát űkigyelme:
Mint meleg tejbe a garajczáros zsemle.

Nemzetes császár ur! ebből a tanuság:
Hogy a hetvenkedés rettentö bárgyuság,
Addig jár a vizes kanta is a kutra:
Mig egyszer elmerül, s szükség lesz az ujra.

A czifra trónust már a macska megette,
Keservesen sir a szép Zsena érette.
Most már a sok feki pléhpixisből mi lész?
A miket hunczutul kompónált a finész.

Ki ne sirna osztán dültén ily nagy fának?
Melynek árnyékában gonoszok nyugvának.
Sirjatok óh árván maradt imposztorok..!
Kis Lulu és mama hazátlan kódorog.

Te is fiók isten! csalhatatlan pápa, —
Hagyd ottan hát Rómát s takarodj Máltába,
Mert az ájer meleg lesz a papszoknyába,
Menkü üssék bele a jezsuitákba.

Tik is deák-párti hős osztrák-magyarok!
A kiket poltronná tett a burkus szurok,
Kezdjetek szomoru nótát énekelni,
„Circum dederunt nos dolores inferni."

Karakán Marczi.

Karakán Marczi levelei.

Komám Matyi!

Ha most faranczia vónék a kutyafáját, hát most szígyenembe hátul búnék magamba, a mír oly kegyetlenül meghagyta magát pántoltatni attól a burkustól, az árgyélussát annak is. (Ért a fegyverhez, a nyavaja törje ki a nimettyit, azt mán megadom neki.) Peig hát egye fel a feki azt a Nápólejont, vót mán neki vagy nyolcz millio plépixise, most peig evvel a kutya teremtette „mitrezelsz“ masinával dógozott veszettül, még is befütyöltek ükeméнek magyar Misk.. ho hó, majd eltívesztem, betettek bizony neki nímetül.

Most meg azt olvasom az ujságbul komám, hogy az a feki Nápólejon mán meg valamí tüszkölö masinát talált fel, osztég avval akarja megtüszköltetni a burkus ármádiát? Szegíny Nápólejon azt gondolja, hogy ha mán ütet tüszköltetik, hát ü is majd megtüszköltet mást. Tsigavír ecsém az egész histórja, szegíny faranczia is elínekelheti mán, hogy hát…

Van neki, van neki
Piros szilü masinája,
Van neki, van…

A császárné teensasszony szép piros száját értem komám! a mivel ha kiállitanák a burkus elibe, Jézus Márja uttse egy burkus se lüne rája gyilkos fegyverrel, azt mán osztég én mondom, peiglen nem formált ides apám burkus katonának.

A burkus, a burkus csak meg vóna ides komám! hanem hát a rusznyák… a muszka, bezzeg annak is meggyült a baja… hejj ecsém! hogy a lába közé huzta a farkát a feki egye meg, merhát ugy hallom, hogy ükeméнek is van egynehány tyukketreczbe fogott nímetországa, az egyiket Liflángnak, a másikat Finlángnak, a harmadikat meg tudja fene miféle lángnak hívják, hanem ezekre már a muszka pápa dupla keresztet vethet, mint a barát a pókra, mikor bor kípibe a Krisztus vírit itta meg a misénél.

Komám ides komám! csak annak vagyok én a mondója, hogy látom én mán, más ember is ember, nem csak a magyar. Az áldóját annak a nímetnek, sosem hittem vóna, hogy ilyen feki erös katona váljík belölle, mint ez a burkus nímet. Most szólj hát mán ecsém, hogy hát mivel vagyunk mink különbek? tán avval, hogy magyar-osztrákká váltunk, oszt még mahónap azt se tudjuk, hogy há kell tenni a puskára a kápszlít?

Mindegy mán nekem komám! akár német akár tót, akár burkus, akár spenót, csak vitéz legyík, meg azt mondja hogy éljen a szabadság!

Happ! happ! komám az árgyélussát annak a burkusnak, hát csakugyan elfogta Nápolejon uramat? Tartom gyáva leginynek ükigyelmit azon 53. vitéz tábornokkal együtt a kik beadták a vár kulcsát a burkusnak.

Hej a ki felmarkolta ecsém! meglásd, milyen kutyaság fejlik ki még ebbül a dologból. A fene hiszi de nem én, hogy egykézre nem pakliztak ü felségük, hogy kijátszhassák a szegíny faranczia nípet.

Tudod komám egyik varju nem vájja ki a másik varju szemét, — a mint én parasztfüvel kieszeltem, hát még a burkus király ü felsége ijjedt meg szörnyen azon, hogy a császármadarat megfogta. Biz e komám nagy marhafogás volt, az igaz, én csak attól félek, hogy még visszta'álja burkus ü felsige ajándíkozni Nápólejon uramat a franciáknak.

Azt is hallom kedves komám, hogy a császárné szép ifjaszszony is elriszált alattomban Párisból? Hejj a krinolinját, jobban kellett vóna vigyázni olyan szép gyöngytyukra, merhát jó foglaló lett vóna ükigyelme mindig a faranczíák kezében.

Most már szabadok a faranczíák ugy-é?

Hát csak az ebbül a tanuság ecsém: hogy hát nem kell nekünk most nemzettsigeknek egymásra haragunni, merhát emberek vagyunk egyik ugy mint a másik, a császár meg a király is csak ember komám, azért is annak a sok birliántos aranykontyu, hamis isteneknek vígire kék már egyszer járni, a kik egyik ártatlan nátziót a másikra uszítanak, egye fel a feki öket, tarkójuktól fogva egész talpig.

No de hájszen majd eljön annak is az ideje, add g is pedig jót kiván neked kedves komám Matyi!

Karakán Marczi
gulyásbojtár.

A „Lámpás“ mint térítő.

E . . . . s Lajos jó érzelmü deákpárti uri ember névestélyét ünnepelvén és az ö füreditöl a felköszöntések mindig zajosabbá s tüzesebbé válván: egy baloldali vendég nem állhatott ellent érzelmei kitörésének, Kossuth Lajost

élteté. A házigazda nem szolt ugyan ezen toaszt ellen, de látszott hogy nem is vette szivesen.

Erre a falu tolla elővonta zsebéből, a „Lámpás“ azon példányát, melyben Szini Kari leirja Kossuth Lajos hazajövetele és fogadtatása feletti ábrándját.

A jó kedvü kompánia valónak vélve a felolvasottakat, elálmélkodott, mindanyian elnémultak s a csodálkozánemes kifejezéseket vázolt az arczokra, midőn a mély csendet a házi aszony töré meg s a névnapját ünnepelő házi gazda elibe állva — csipeire tett kezekkel — magas stentor hangon azt igy köszönté fel:

„A feki teremtette! Látod te vén akasztófáravaló,*) mindig mondtam, nem jó lesz belőlle; miért fogadtad el a gonosz papok pénzit kálomista létedre? és miért ittad magadat anyira le azért a komisz *) deák pártért, hogy hangodat is elveszitetted. Mi lesz most már belőlünk? Lajos nem kap majd hivatalt. Laczit elviszik katonának, tégedet pedig te vén ravasz róka s ezt a semmirekellő *) Dini kölyköt felakasztanak. De nem is érdemeltek mást ti hazaárulók“!

Ezen szavak után, — mely után még jobban ámult bámult a vendégsereg, — megeredtek a szemek csotornái, és a szegény nö — ki ijjedelmében egyszerre jóhonleány lett, kimerülten rogyott székére.

Lám, gyakran még az ábránd is használ a jó ügynek.

*) Pardon! a házi asszony mondta.

Tehát Pesten.....

Tehát Pesten jőnek majd össze,
Itt lesz; a mixta-natio....
Mint bécsi telegráf értesit
Ez évi delegatio....
— Fura biz az, — hogy nekünk mindent
Csak Bécsből lehet megtudni...
Akármire legyen szükségünk,
Csak oda kell lótni-futni! —

Ugyan miről tanácskoznak majd?
— Jön elő majd sok egyet más —
De leginkább arról, a mitől
Nekünk az orrunk fokhagymás,
Tudniillik a pénzről... hejh! bizony,
Jó volna az, — hogy ha volna!
Van is — azt mondja Kerge Pali —
Van, — mint békának a tolla! —

Van bizony, csak Pestvármegyében
Két millió hatszázezer
Tisztán adóhátralékokban,
— Ez osztán csak fene kis szer...
Fel hát vitéz magyar hadcsapat,
Fel Besze vitéz népeddel!
Ki nem fizet, — vagy nem fizethet,
Ingét és gatyáját vedd el!

Neked pedig fiacskám Matyi!
Meghagyom most, mindenkorra,
Hogy Kuhn uram malőrözését
Tedd félre és hagyd máskorra, —
Ne bántsd... sőt szépen, illendően
Emelj előtte kalapot...
Ládd... mikor póthitelről volt szó,
Ő nem kért többet, csak hatot.*)

Most meg Menyus ur, hogy mennyit kér
A megveszett póthitelből?!
Nézz utánna, megolvashatod
Bécsi ujság leveliből,
Huszonöttől — negyven millió!!!!
— Igaz, hogy felzúdul a vér —
De ne izélj!.. Menyus azt tartja,
Hogy ha lud, hát legyen kövér.

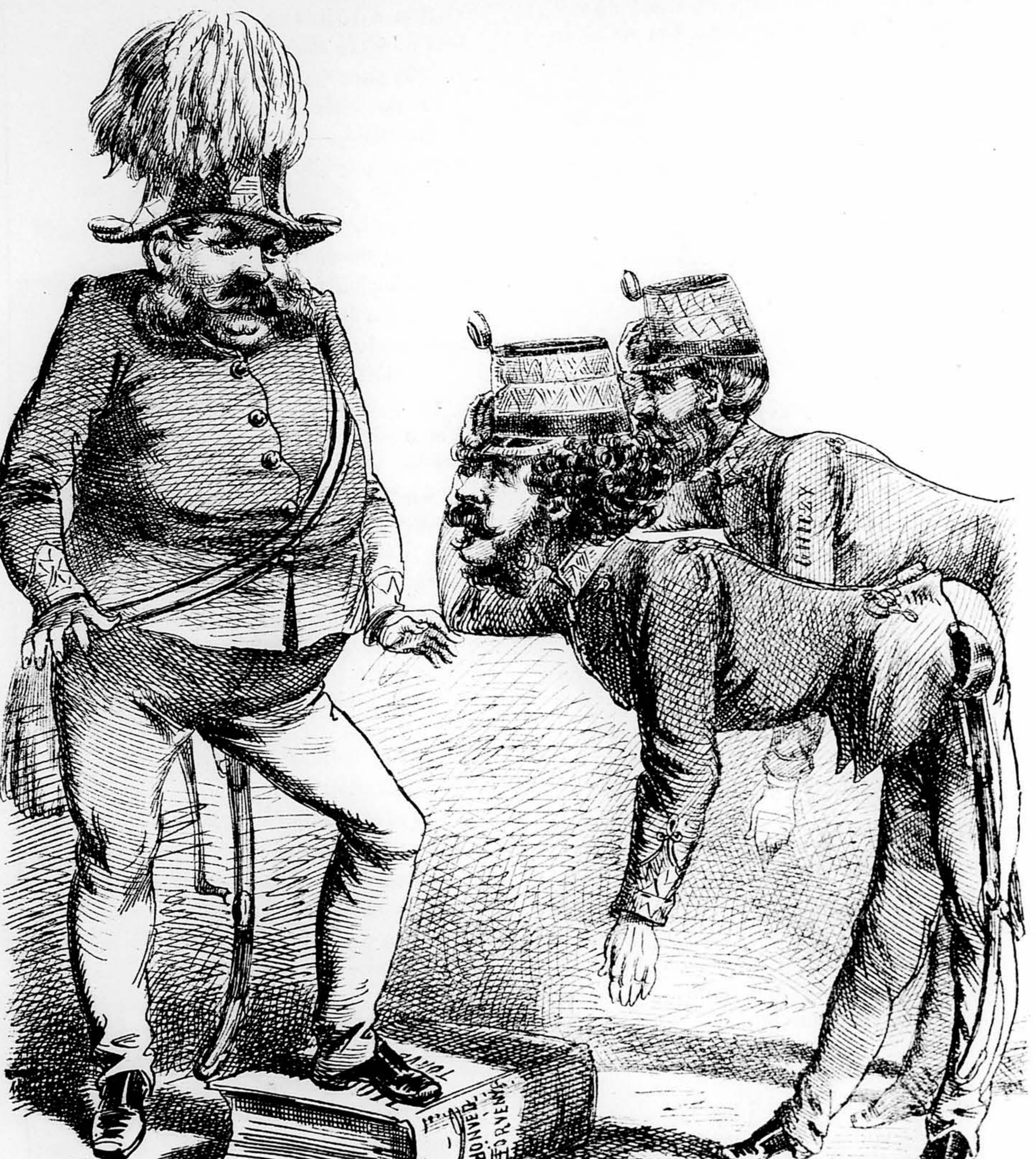
Már osztán voltakép mennyi lesz
Az a kialkudott összeg,
Azt én nem tudom, de te se ám,
Talán maga Menyus ur se!
Csak hogy lesz — a tályog egye meg,
S majd ismét alkalom nyilik,
Dicsérni a delegatiót,
S exequálni — a mint illik!

De hát mi az istennyilának
Szedik azt a sok pénzt? — kérded? —
Hisz annyit megszavaztak már is,
Hogy a cassába se fér meg!
Ugyan Matyi! ne békétlenkedj,
A mit tesznek, tartsd azt jónak,
Lásd az idő esős... jó lesz a
Többi fölé takarónak!**)

Nagy Bőgős.

*) Ugy-e bizony millió az a hat?
**) Az ördög szaggassa szét az ilyen takarót. Matyi.

„Macht schlechtes Blut.“

Andrássy: Jelentjük alássan excelentiás uram! mi már két éve hogy honvéd-ezredesek vagyunk, és még sem avangirozhattunk.

Beke: Ja meine Herr'n! nem tehetek róla, az önök előléptetése a közös hadseregnél **„macht schlechtes Blut.“**

Napoleon capitulátziója.

Luì: (sirva) Kérem alássan Vili bácsi! én nem vagyok oka semminek, ez a Mac Mahon oka mindennek.

Egy eltévedt levél

mely történetesen a Ludas Matyihoz került.

Kivül: *Méltóságos Tóth Vilmos belügyéri államtitkár urnak — Pesten.*

Belül: *Tisztelt államtitkár ur! Halljuk, hogy már is kezdenek büffögni némely lapok az összeülendő delegatio elé terjesztendő póthitel összegének sok volta miatt*

Ezennel kötelességévé teszem önnek, hogy minden erejét a póthitel népszerüsitésére forditsa, nem kimélvén a pénzt.

Az Esti lap, Hirmondó irjanak róla s ajánlják; a Borsszem Jankónak pedig, — minthogy a vidéki Deák körök e lap véleménye után indulnak — rendesen kiszolgáltassák önök a képtárgyakat s különféle laptölteléknket, mindenesetre pedig a subrentiót, mert a nélkül ez a hivünk egyet se vakkant.

Ver-Ebesi.

Adomák.

Volt nekünk egy kedves öreg nénénk, kit a bölcs gondviselés igen jó szivvel, de átkozott rücskös ábrázattal áldott meg. — Mivel a mi kedves öreg nénénk mindig tartott dugaszban egy kis jó kollátziónak valót, e mellett igen jó borocskája is volt, gyakorta el szoktunk hozzá látogatni. — Azonban mindig megkérdezte, no gyerekek! miért jöttetek megint? kellett hát valami okot mondani, hogy miért látogattuk meg, persze tudta ő, hogy enni-inni mentünk, azért megtraktált rendesen.

Egyszer ismét meglátogattuk, s a szokásos kérdésre: no gyerekek! miért jöttetek már megint?

Kifogyván az argumentumból — azt találta valamelyőnk mondani: mi bizony a nevenapját jöttünk köszönteni, — kedves néni.

— Az én nevemnapját? no várjatok, majd megnézem a kalendáriomban, hogy micsoda nap van. —

Persze lehetett férfi névnap is akkor, hanem mi ugy okoskodtunk, hogy majd nőnemüvé tesszük azt a napot, s megköszöntjük a mi kedves öreg nénénket s punktum eszünk iszunk vigan. —

Mily nagy lett azonban álmélkodásunk, midőn a mi kedves öreg nénénk — megnézvén a kalendáriumot — elkezd bennünket szidni, átkozni, azzal fogott egy botot s hajt ki bennünket a házból.

Haza érve, kezdtünk rajta tünődni, hogy mi okért kergetett el a mi kedves öreg nénénk bennünket? Ugyan nézzük meg a kalendáriomot, talán az majd megmagyarázza —

Meg is néztük a kalendáriomot, hát látjuk ám, hogy Rút asszony napja volt az nap.

Ekkor értettük meg aztán, hogy a mi jó szivvel, de átkozott rücskös ábrázattal megáldatott kedves öreg nénénk miért kiabált utánnunk: az én sonkámat ugyan többet nem eszitek, az én boromat ugyan többet nem isszátok, akasztófák!

* * *

A hiricsi ekklézsiának csakugyan teljesült azon régi óhajtása, hogy kostájukat eltették egy olyan helyre, honnét minden évben három kosta szokott megszökni. — Az elmozdítási okok közé ezt is betette a tréfás páter, hogy Sandri úr minden héten több izben megtartja deczember másodikát és kilenczedikét.

Ezt persze a traktuson nem értették, valaki mégis feltalálta, hogy meg kellene nézni a kalendáriomot, meg is nézték, ekkor osztán megtudták, hogy deczember másodikán van B i b i á n n a, kilenczedikén pedig L e o k á d i a napja.

Közös-osztrák-magyar-hadseregbeli igaz történet.

Szakasz-vezetővé s egyszersmind magazináriussá lett a baranyai sokacz-fiu — a mi nagy ritkaság, — kevély is volt a három csillagra nagyon.

Egyszer valami fegyvereket kellett az ezredhez szállítani a depótól, s az illető parancsnok tiszt ilyen levelet ir a szakaszvezetőnek:

„Die Gewehre werden wohl verpackt in einem Kistl, und mit sichern Escort zum Regiments-Commandó gesendet!“

Elolvasni csak eltudta, de megérteni sehogy se birta a szakaszvezető e levelet, elvitte tehát az őrmesterhez s kérdé:

— Goszpodine! Cso e to Gewehre?

— Pusku — jebbemti bog — válaszolt az őrmester.

— Cso e to Escort?

— Jedem Kapral, csetri Gemeiner.

— Cso e to gesendet?

De már ekkor kikopott az örmester minden rácz nyelvbéli tudományából s ráordított a firerre:

— Add fel a vasutra s eltakarodj innét, a ki i....e van az apádnak.

Hivatalos körözés!

(a nógrádi krónikából.)

Drum! drum! drum! drum!

Egy nográd megyebeli „Baloldal" nevü árva gyermek, gyámszülöitöl megszökvén, felhivitnak az illetö hatóságok e szerencsétlennek nyomozására!

Ismertető jelei:

A sok bába miatt, mint idétlen jött a világra! homlokának központján, már születése alkalmával, csekély judási vörös folt volt észlelhetö; mi azonban a deák flastrom használata által óriásivá nött, még pedig tulságosan sokat; mióta azonban deákul megtanult, egészen némává lön, végre a „jobb"-ak kárörvendö kaczaja közt honti ikertestvére után szépségesen megszökött!

A ki e szerencsétlen flótás felöl, bármi felvilágositást nyujthat 10 dénárral; ki öt magát per zsup a b.-gyarmati népkör helyiségébe — hol hajdan bölcsöje rengett — behozza, 15 dénárral; a ki pedig — minthogy ugy sem volt soha életre való — hulláját szállitja oda, az 100 aranynyal jutalmaztatik! drum! drum! drum!

Kelt B.-Gyarmaton 1870. augustus 24-én folytatva tartott megyei bizottmányi nagy gyülésböl.

Kiadta **Ifjabb vén Kronikás.**

Borsszemjankó jelességek.

Dr. Jankó Borsszemágravaló osztrák magyar ország semlegességének megtörhetetlenségét mint jó hazafi, az által véli biztositani, hogy az osztrák-magyar terület határ széleit körül rakosgatja szellemi trágyájával, szellemdus lapjával, mitöl a vitéz burkus annyira vissza fog rettenni, mint a nyitott árnyékszéktől.

* * *

Borsszem Jankó az egyedüli csuda állat Magyarországon söt tán a világon, mert nem tartozik semmi fajhoz. Se nem zsidó, se nem keresztény, se nem muzulmán, s igy bár két lábon jár, de még sem ember, henem uj kiadása egy olyan jellemtelen mozgó lénynek, mely a teremtés nagyszerüségének csufjára válik, mert ö általa jutott a szemtelenségnek is halhatatlanság.

* * *

Napoleon jelenlegi szánandó helyzetében azon nyilatkozatot tette, hogy ha ö elöbb ismerte volna Borsszem Dr. Ágai szemtelenségeit, nagyobb subventioval megfogadta volna, s igy talán még most is **verebeskedhetnék** a franczia trónon.

Balesetek és szerencsétlenségek.

Az a schachter, a ki Borsszem Doktor urat megkeresztelte peneczilusával, — azon való bujában hogy nem a torkánál kezdte a körülmetéllést, — felakasztotta magát.

Szappan Zsigmondnak beszterce-bánya püspökségébe való instellátziójakor nem találkozott oly szónok, ki az érdemes férfiut üdvözölte volna.

Kuhn közös hadügyminiszter beadta lemondását, de nem fogadtatott el.

A „Magyar állam" nem ismeri el a franczia köztársaságot.

Történeti rakéta.

Mikor Mach Mahontól a wörthi csata után azt kérdezték, hát a vértesek hol vannak, csak enyit felelt: nincsennek. —

Mikor Ney tábornagy a legnagyobb hösi bátorsággal küzdött az oroszországi visszavonulás alatt, csak maga élte tul fagy és éhség által elpusztult hadtestét.

Egy napon jelentik egyik franczia tábornoknak, ki az avangárdát vezénylé a kivonuláskor, hogy egy paraszt kiván vele beszélni.

Egy eltévedt levél
mely történetesen a Ludas Matyihoz került.

Kivül: *Méltóságos Tóth Vilmos belügyéri államtitkár urnak — Pesten.*

Belül: *Tisztelt államtitkár ur! Halljuk, hogy már is kezdenek büffögni némely lapok az összeülendö delegatio elé terjesztendö póthitel összegének sok volta miatt*

Ezennel kötelességévé teszem önnek, hogy minden erejét a póthitel népszerüsitésére forditsa, nem kimélvén a pénzt.

Az Esti lap, Hirmondó irjanak róla s ajánlják; a Borsszem Jankónak pedig, — minthogy a vidéki Deák körök e lap véleménye után indulnak — rendesen kiszolgáltassák önök a képtárgyakat s különféle laptölteléképet, mindenesetre pedig a subventiót, mert a nélkül ez a hivünk egyet se vakkant.

Ver-Ebesi.

Adomák.

Volt nekünk egy kedves öreg nénénk, kit a bölcs gondviselés igen jó szivvel, de átkozott rücskös ábrázattal áldott meg. — Mivel a mi kedves öreg nénénk mindig tartott dugaszban egy kis jó kollátziónak valót, e mellett igen jó borocskája is volt, gyakorta el szoktunk hozzá látogatni. — Azonban mindig megkérdezte, no gyerekek! miért jöttetek megint? kellett hát valami okot mondani, hogy miért látogattuk meg, persze tudta ő, hogy enni-inni mentünk, azért megtraktált rendesen.

Egyszer ismét meglátogattuk, s a szokásos kérdésre: no gyerekek! miért jöttetek már megint?

Kifogyván az argumentumból — azt találta valamelyőnk mondani: mi bizony a nevenapját jöttünk köszönteni, — kedves néni.

— Az én nevemnapját? no várjatok, majd megnézem a kalendáriomban, hogy micsoda nap van. —

Persze lehetett férfi névnap is akkor, hanem mi ugy okoskodtunk, hogy majd nőnemüvé tesszük azt a napot, s megköszöntjük a mi kedves öreg nénénket s punktum eszünk iszunk vigan. —

Mily nagy lett azonban álmélkodásunk, midőn a mi kedves öreg nénénk — megnézvén a kalendáriumot — elkezd bennünket szidni, átkozni, azzal fogott egy botot s hajt ki bennünket a házból.

Haza érve, kezdtünk rajta tünődni, hogy mi okért kergetett el a mi kedves öreg nénénk bennünket? Ugyan nézzük meg a kalendáriomot, talán az majd megmagyarázza —

Meg is néztük a kalendáriomot, hát látjuk ám, hogy Rút asszony napja volt az nap.

Ekkor értettük meg aztán, hogy a mi jó szivvel, de átkozott rücskös ábrázattal megáldatott kedves öreg nénénk miért kiabált utánnunk: az én sonkámat ugyan többet nem eszitek, az én boromat ugyan többet nem isszátok, akasztófák!

* * *

A hiricsi ekklézsiának csakugyan teljesült azon régi óhajtása, hogy kostájukat eltették egy olyan helyre, honnét minden évben három kosta szokott megszökni. — Az elmozdítási okok közé ezt is betette a tréfás páter, hogy Sandri úr minden héten több izben megtartja december másodikát és kilenczedikét.

Ezt persze a traktuson nem értették, valaki mégis feltalálta, hogy meg kellene nézni a kalendáriomot, meg is nézték, ekkor osztán megtudták, hogy deczember másodikán van Bibiánna, kilenczedikén pedig Leokádia napja.

Közös-osztrák-magyar-hadseregbeli igaz történet.

Szakasz-vezetővé s egyszersmind magazináriussá lett a baranyai sokacz-fiu — a mi nagy ritkaság, — kevély is volt a három csillagra nagyon.

Egyszer valami fegyvereket kellett az ezredhez szállítani a depótól, s az illető parancsnok tiszt ilyen levelet ir a szakaszvezetőnek:

„Die Gewehre werden wohl verpackt in einem Kistl, und mit sichern Escort zum Regiments-Commandó gesendet!“

Elolvasni csak eltudta, de megérteni sehogy se birta a szakaszvezető e levelet, elvitte tehát az őrmesterhez s kérdé:

— Goszpodine! Cso e to Gewehre?

— Pusku — jebbemti bog — válaszolt az őrmester.

— Cso e to Escort?

— Jedem Kapral, csetri Gemeiner.

— Cso e to gesendet?

De már ekkor kikopott az örmester minden rácz nyelvbéli tudományából s ráordított a firerre:

— Add fel a vasutra s eltakarodj innét, a ki i....e van az apádnak.

Hivatalos körözés!

(a nógrádi krónikából.)

Drum! drum! drum! drum!

Egy nográd megyebeli „Baloldal" nevü árva gyermek, gyámszülöitől megszökvén, felhivitnak az illető hatóságok e szerencsétlennek nyomozására!

Ismertető jelei:

A sok bába miatt, mint idétlen jött a világra! homlokának központján, már születése alkalmával, csekély judási vörös folt volt észlelhetö; mi azonban a deák flastrom használata által óriásivá nött, még pedig tulságosan sokat; mióta azonban deákul megtanult, egészen némává lön, végre a „jobb"-ak kárörvendö kaczaja közt honti ikertestvére után szépségesen megszökött!

A ki e szerencsétlen flótás felöl, bármi felvilágositást nyujthat 10 dénárral; ki öt magát per zsup a b.-gyarmati népkör helyiségébe — hol hajdan bölcsöje rengett — behozza, 15 dénárral; a ki pedig — minthogy ugy sem volt soha életre való — hulláját szállitja oda, az 100 aranynyal jutalmaztatik! drum! drum! drum!

Kelt B.-Gyarmaton 1870. augustus 24-én folytatva tartott megyei bizottmányi nagy gyülésböl.

Kiadta **Ifjabb vén Kronikás.**

Borsszemjankó jelességek.

Dr. Jankó Borsszemágravaló osztrák magyar ország semlegességének megtörhetetlenségét mint jó hazafi, az által véli biztositani, hogy az osztrák-magyar terület határ széleit körül rakosgatja szellemi trágyájával, szellemdus lapjával, mitől a vitéz burkus annyira vissza fog rettenni, mint a nyitott árnyékszéktől.

* * *

Borsszem Jankó az egyedüli csuda állat Magyarországon söt tán a világon, mert nem tartozik semmi fajhoz. Se nem zsidó, se nem keresztény, se nem muzulmán, s igy bár két lábon jár, de még sem ember, henem uj kiadása egy olyan jellemtelen mozgó lénynek, mely a teremtés nagyszerüségének csufjára válik, mert ö általa jutott a szemtelenségnek is halhatatlanság.

* * *

Napoleon jelenlegi szánandó helyzetében azon nyilatkozatot tette, hogy ha ö elöbb ismerte volna Borsszem Dr. Ágai szemtelenségeit, nagyobb subventioval megfogadta volna, s igy talán még most is **verebeskedhetnék** a franczia trónon.

Balesetek és szerencsétlenségek.

Az a schachter, a ki Borsszem Doktor urat megkeresztelte peneczilusával, — azon való bujában hogy nem a torkánál kezdte a körülmetéllést, — felakasztotta magát.

Szappan Zsigmondnak beszterczebánya püspökségébe való instellátziójakor nem találkozott oly szónok, ki az érdemes férfiut üdvözölte volna.

Kuhn közös hadügyminiszter beadta lemondását, de nem fogadtatott el.

A „Magyar állam" nem ismeri el a franczia köztársaságot.

Történeti rakéta.

Mikor Mach Mahontól a wörthi csata után azt kérdezték, hát a vértesek hol vannak, csak enyit felelt: nincsennek. —

Mikor Ney tábornagy a legnagyobb hösi bátorsággal küzdött az oroszországi visszavonulás alatt, csak maga élte tul fagy és éhség által elpusztult hadtestét.

Egy napon jelentik egyik franczia tábornoknak, ki az avangárdát vezénylé a kivonuláskor, hogy egy paraszt kiván vele beszélni.

Bebocsáttatván a paraszt, ki báránybörből készült ruhába volt öltözve, s felismervén a tábornok, igy kiálta fel: Ön az tábornagy! azt hittem hogy ön vezényli az utó csapatot.

Az utócsapat én vagyok,- felelé Ney tábornagy.

Sziporkák.

Falu hadnagya: Biró uram látta azt a nagy uritököt az uraság előszobájába, — a melyik úgy segélyjen volt akkora mint a tiszteletes uram feje

Biró: — János te! Nem tök volt az, hanem fehérhaju görög-dinnye.

Hadnagy: — Akkor hát nem volt akkora mint a tiszteletes uram feje, hanem akkora, mint a jegyző ur feje.

* * *

Czigány: Nemzetes uram! adjon egy istrángot, hogy az állast a kömüveseknek felkötheSsük.

Ur: — Itt van egy uj istráng meg bir ez két czigányt is. —

Czigány: az istrángot megpróbálva, és röhögve: Meg biz ez nemzetes uram, még öt urat is.

* * *

Enyje tens uram, ha az én kertemben is ilyen sok szép dinyék teremnének — szól felfohászkodva a vén vályog vető czigány az érett dinyéket válogató urasághoz.

Hát élhetetlen miért nem ültetsz te is dinnyét, majd lenne neked is, rivalga rá az uraság.

„Hát csak azért nem ültetek biz én teens uram, mert hát nincs kertem- felelé a czigány.

NYILT TÉR.

Figyelmeztetés

a nővilághoz! az öreg korban élőkhöz és a szülékhez.

Legdrágább kincse az embernek az egészség! Nincs többé méhfájdalom, gyomorgörcs, rendetlen hószám, fehér folyás és ezzel kapcsolatban lévő magtalanság, hasonló betegségek rosz következményei és hószám elötti kinzó fájdalom! Nem lehet többé félteni az öregeknek a nálunk hosszasan tartani szokott tüdőhurut, makacs köhögés fulladás melléges és szivdobogástól, ugy a tüdőhurutból származni szokott gutaütéstől (Schleimschlag), nem lehet félteni gyermekeinket a náluk előfordulni szokott görvélykórtól (schrophula) és sápkórtól (Bleisucht) mert alólirottnak több évi orvosi tapasztalataim folytán sikerült oly orvosi szereket feltalálnom, melyekkel az emlitett női bajokat, s az öregek és gyermekeknél előfordulni szokott hosszasan tartó betegségeket rövid idő alatt sikeresen meggyógyithatom.

Millió és millió nők szenvednek a fentéritett betegségekben s hasonló bajokban! S miért? Ártatlan szemérmök miatt. — miután megsokaltam e számtalan nö szenvedéseit, czélszerünek tartottam az ország különféle vidékeit beutazni, s a vidéken lévő mindazon nőket kik rendeltetésöket szemelőtt tartva, gyökeresen meg akarnak gyógyulni, hirlapok utján és magán hirdetéseim folytán is arra figyelmeztetni, hogy én őket biztosan kigyógyithatom: de az öregek és gyermekeknél előfordulni szokott betegségeket is biztosan gyógyitom s vidékre az orvosi szereket használati utasitásommal együtt utánvétel mellett, söt álneves s dijazott levelekre is a legnagyobb titoktartás biztositása mellett gyorsan megküldetem. Kivánatra azonban saját receptem szerint a helybeli gyógyszerészek által saját személyem felügyelete mellett készittetve az orvosságot, azok által szállittatom.

Lakom Lipót-uteza 32. sz. alatt Pesten.

Öcsvári Ede, m. k.
orvos és szülész, s a magy. kir.term. tudom. társulat rendes tagja.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pesten, 1870. Nyomatott Bartalits Imre könyvnyomdájában, ö t pacsirta-uteza 5. sz.